Ч. 269. Субота 30 падолиста (13 грудня) 1902. Рік XII

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної. — Автономія Ірляндиї. — Кошти полуднево-африканьскої війни).

Провідники ческої шляхти радили вчера з представителями Молодочехів в справі вилученя буджетової провізориї з під обструкциї. Переговори ті не довели до ніякого висліду.— Комісия ческого клюбу, вибрана для виготовленя ческої відповіди, радила вчера над предложенями послів Герольда, Жанка, Крамаржа і Прокопа Ґреґра. Ухвалено взяти за основу проєкт дра Крамаржа і доповнити єго з инших проєктів. Вибрано субкомітет для остаточного виготовленя комунікату. — Як нинішні телеґрами доносять з Відня, радять оба рускі клюби над утворенєм одноцільного руского клюбу.

На вчерашнім засіданю палати раджено над торговельними договорами, законом про торговлю збіжем на реченець і похатній торговли. Слідуюче засіданє відбуває ся нині.

Недавно тому в одній анґлійскій часописи появила ся дуже интересна стаття про причини невдоволеня в неспокійній Ірляндиї, котрої нельояльність — каже автор статі — не може бути тепер питанєм ні для уніоністів ні для приверженців „гомруля“. Найяркійше проявила ся нельояльність Ірляндців в часї полуднево-африканьскої війни. Ірляндия явно уважала війну несправедливою і нечесною, явно симпатизувала з Бурами, що бороли ся за свою свободу. Без сумніву, бурофіли були і в Анґлії, але Ірляндці злучили свою симпатию до Бурів з ненавистию до Анґлії. В Анґлії многі, хоч і не були за війною, все таки бажали успіху анґлійскому оружию. Противно-ж в Ірляндиї явно радувано ся кождою побідою Бурів. Ірляндский националіст, член парляменту, полковник Менд, боров ся в бурских рядах, за що, як відомо, обвинено єго державну зраду. Різко проявила ся ворожнеча Ірляндців до Анґлійців і в часї коронацийних торжеств. Взагалі неприхильність Ірляндців до Анґлії проявляла ся так часто, що довше задержувати ся над виказанєм того факту цілковито злишнє. Деякі доказують, що Ірляндцям брак потрібних средств, щоби побідити Анґлійців. Ізза чогож то Ірляндия така безнадійно нельояльна? Се питанє мусить ся доповнити другим питанєм: А чому льояльна Анґлія? Відповідь на оба ті питаня буде одна і та сама: Анґлія вірна і віддана конституциї і королеви як свому конституцийному монархови, а то тому, що завдяки їм, Анґлія щаслива і свобідна; Ірляндия не може відчувати ніяких почувань до Анґлії тому, що она бідна і пригноблена. Нельояльність Ірляндиї має два жерела: національне чувство та материяльна нужда. При теперішнім анґлійскім правительстві, населенє Ірляндиї швидко зменшає ся а нужда росте в великаньский спосіб. За 50 літ єї населенє зменшило ся майже на половину, тоді коли населенє всіх других цивілізованих народів збільшило ся в тійже пропорциї. Причина того — зростаюча еміґрация, викликана надужитями, яких допускають ся анґлійскі адміністратори краю. Деякі хотять доказати, що нема ніяких средств до борби против ворожих почувань Ірляндців. Однако то неправда. Средство для примиреня Ірляндців з Анґлійцями є; єго показав Ґледстон; то средство — „гомруль“. Лиш тілько буде даний Ірляндиї „гомруль“, то без сумніву не буде і мови про державну зраду та про небезпечність, грозячу королівству зі сторони Ірляндців.

З урядового справозданя анґлійского военного міністерства о коштах полуднево-африканьскої війни довідуємо ся про слідуючі дані: загальна сума видатків виносить 242,340.602 фунтів штерлінґів. З тої суми 68,000.000 фунтів штерлінґів пішло на перевіз жовнірів, 52.000.000 фунтів шт. на закупно коний, та

3)

ХОХЛИК-ЗБИТОШНИК.

(З польского — Елїзи Оржешкової.)

(Конець).

Обиватель публичний — се був чоловік дуже ревний і вимовний. Та не медовим, а радше смолянним потоком плили єму слова з уст. Речник установленого права, оборонник публичного інтересу і безпечности — знав до бре, яку важну сповняє чинність, і се було знати з єго величної постави а також з поважних енерґічних рухів, від котрих буйно гафтовані золотом рукави запалювали у воздусі огнище і дощі іскр. Вже єго плавна, металічним і знаменито модульованим голосом виголошувана мова добігла половини, вже обмалював виновника так чорно, що до єго батьківства міг би признати ся і сам Люципер, — коли нараз зачало єго обгортати ваганє і лінивство думки чи слова. Виглядав так, що можна було присягнути, що зовсім о чім иншім зачинає мислити. По піднесенім чолі плили хмари, зір погас і сховав ся в середину, погасли і блиски рукавів. Се Хохлик, Хохлик — збитошник сів єму на губі, на самій середині видуваючі ся губи і так на ній заважив, що публичний обиватель, сей добірний речник, редукуючи другу половину своєї мови до ледви кільканайцятьох виразів, радше визойкав, ніж виголосив, а потім упав на фотель і прислонив чоло рукою дуже змінений.

Прийшла тепер з черги довга мова оборонника, підчас котрої Хохлик доказував справді несотворених річий. Пірвала єго шалена веселість. Через хвилю миготів за довгим столом, а внаслідок того чоло сидячого по середині достийника замітно блїдло; один з єго сусідів стрепенув ся і руку підніс до голови, неначе трібував зігнати з неї напастну муху; другий з зігнутими пальцями зачав перекидати папери, неначе бажав у них заховати щось непотрібне. Майже в ту саму хвилю сидячий за боковим столиком секретар розсипав найпоганїйше по земли велику силу паперів, Хохлик, покидаючи єго в великім змішаню, упав для більшої потіхи межи публику.

Тут у густій глоті звивав ся як в окропі. Женщин оминав, займав одних мужчин, — така була єго тогоднішня примха. Але з вусами, лисинами, коротко остриженими чупринами строїв дивні річи. Скакав по них і танцював, мускав їх крилечками, лоскотав ніжками, дмухав і хухав на них, і через те наповняв черепи і дражнив груди особливими, несподіваними пригадами, думками, допусками. Викликало се межи публикою якісь незвичайні рухи. Що хвилї ся або та мужеска постава, мимо стиску, вставала з місця і підносячи ся понад сидячу товпу, перехиляла лису або густо зарослу голову в сторону лави обжалованих, приглядаючи ся уважно або неспокійно єї різьбленому з кости орнаментови. Що хвиля також давало ся там чути якесь голоснє і нетерпеливе посапуванє або глухе бурмотанє, котре сьвідчило, що хтось там з товпи заглянув у очи дивовижному а доси невидкому феноменови житя. Женщини, хоч їх Хохлик і не займав, діставали на лицях румянців і колючої вохкости в очах. А що вахлярами в судовій палаті не слід послугувати ся, отже богато футрянних зарукавників закривало змішані і сумні лиця. Се все тревало ще і тогди, коли Хохлик покинув публику і полетів над лаву присяжних. О, сих він довго не міг покинути! Они були сегодня єго любимцями, пестунами, наймилійшим із млинів, в котрих він колинебудь псував механізми і перевертав ґрати. Отже ще нераз зависав на чубку волося у мецената і показував єму окрім ставу ще неодво місце, де цвили зрадливі лелії. Ще нераз поскоботав совітника в упряму шию, нагнув до долу ніс обивателя, а консилярови засьцівав у само ухо: „Ах любов буває ріжна!“ Шляхтича і майстра не пощадив також; наврял, хто знає, чи мимо високих прикмет, якими єсть рід і талан, не були они якраз наймилійшою іграшкою злосливого маминчика. Пани майстри також ще чи мало витерпіли з єго причини; одні лише мужики сиділи спокійно з погоблениими мінами, зі схрещеними напеepед себе руками, з більше ніж коли иноді запутаними клаками великих чуприн.

Наконець публичні судові наради скінчили ся; одні і другі судиї встали з місць і розійшли ся в дві противні сторони. З одної сторони, куди віддалили ся присяжні, при щільно замкнених дверех станув випростований чоловік, сторож сьвятої самотности нарад присяжних, а високо у воздусі завис Хохлик в вижидаючій поставі. Бо ледви присяжні зникли в побічній комнаті, він почув тугу в ви-

31,000.000 ф. шт. на запаси поживи. В війні взяло участь 360.000 люда; на кождого жовніра видано пересічно 197 ф. шт. Перевіз одного жовніра і коня стояв 84 ф. шт., а їх прокормлене 77 ф. шт.

Новинки.

Львів дня 12-го грудня 1902

— **Іменованя і Перенесеня.** Президия ц. к. галицкої краєвої Дирекциї скарбу іменувала поборцями податковими в IX. клясї ранґи контрольорів податкових: Володислава Кобилянского для Жабя; офіцияла податкового Володислава Созаньского для відділу податкового при старостві в Коломиї, і контрольора податкового Михайла Копистиньского для Дуклї; — контрольорами податковими: Казимира Пендрацкого для Белза, Альфреда Келлера для Староїсоли, Йосифа Липкевича для Нового села, Фр. Біліньского для Боринї, Каміля Стройновского для Лютовиск, Тадея Никлевича для Рудок, Отмара Цїлїньского для Сокаля, Альберта Мора для Скалата, Фр. Брошину для Горлиць; — офіциялами податковими в X. кл. ранґи контрольорів податкових: Евгенїя Нижанковского для Жовкви; Юлїя Пеллера для Тернополя, Василя Гаврилова для Дрогобича; ад'юнктів податкових: Володимира Коморовского для Тернополя, Івана Вінтопа для Ходорова. Валерия Ґендзерского для Дрогобича, Йосифа Бриковича для Козови, Івана Сливиньского для Долини, Йосифа Попілка для Жовкви і Юрия Мартинюка для Заліщик. — Рівночасно перенесла Президия Дирекциї скарбу: поборця податкового Льва Шерфа з Дуклї до Винник, контрольорів податкових: Бонавентуру Чайковского з Войнича до Бібрки, Евгенїя Лїбгарта з Сокаля до Городенки і Йосифа Островича з Белза до Бузька.

— **Постерунки жандармериї** в окрузї краєвої команди жандармериї ч. 5 перенесено: із Завадки до Верхнї (повіт калуский); з Кленарова до Голоска малого (пов. львівский); з Глинної до Красної коло Зборова (пов. бережаньский).

— **Пригода на зелїзници.** Поїзд тягаровий, що віз дерево зі Скольного до Стрия, виїхавши із Синевідска, розірвав ся на вижинї, з котрої з'їждав, а внаслїдок того задні ваґони вдарили на передні з такою силою, що розбили чотири ваґони. Кондукторови, котрого будку розбило, якось щасливо не стало ся нїчого. Внаслїдок того на місци пригоди при руху особовім треба було пересїдати ся аж до часу усуненя перешкоди.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих пояснює ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенїв науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Шкарлятина** лютить ся сильно в скалатскім повітї, особливо в Бірках малих, Вікнї, Новосїлцї коло Товстого і в самім Товстім. Умирають люди навіть в вїцї 18—20 лїт.

— **З Бродів.** Загальні збори руско-україньского товариства „Основа" відбудуть ся в льокали товариства в понедїлок дня 15 с. м. о 1-ій годинї в полудне з таким порядком справ: 1. Звіт з дотеперішної дїяльности видїлу; 2. вибір нового видїлу, 3. внесеня членів. — В четвер дня 18 с. м устроює „Основа" Сьвято-Миколаївскі вечерницї з початком о 8 год. вечером — На оба речинцї просить ся місцевих і провінцию.

— **Нові розкопи в Помпеї.** Недавно тому відкопано в Помпеї один дім, в котрім знайдено дуже важні слїди і памятки з тої хвилї, коли Везувій в 79 р. по Хр. засипав се місто. В однім кутику того дому знайдено чотири людскі кістяки а при них один великий золотий нараменник в видї гадини, два золоті перстенї з вправленими в них дорогими каменями, пару золотих ковтків, золоту монету з часів Нерона а дві з часів Доміцияна, 29 срібних монет і одно зеркало з посрібленого бронзу. Люди ті належали видко до тих, що мабуть з великої захланности або може задля рабунку вернули до міста, коли вже всї инші з него були повтїкали. Позабиравши згадані дорогоцїнности, видко не могли вже втїкати і сховали ся в однім кутї, де їх постигла страшна смерть, бо нараз стеля двоповерхового дому завалила ся під тягаром ляви і очевидно живцем їх роздушила, що пізнати не лиш по тім, що їх кости страшно поломані, але навіть ще й доси видко слїди крови на стїнах. Коло другого дому знайдено на порозї зложену з білих каміньчиків красну напись латиньску „Витайте нам!" В домі, означенім числом 11, де знайдено згадані кістяки, відкрито на стїнах богато красних малюнків, хоч не великої артистичної вартости. Они представляють околицї над водами, дерева і водні птицї. В столовій комнатї того дому відкрито намальовані на стїнах образи, представляючі чотири пори року, а в присїнку дуже красний образ божка Меркура з булавою в однїй, а з мошонкою в другій руцї.

— **Отроєне підчас Служби божої.** В громадї Файстриц в Країнї стала ся така страшна подія: Коли тамошний парох латиньского обряда, 59-лїтний о. Венцель Стрнад, правив Службу божу і напив ся з чашї вина, упав нараз майже неживий коло престола. Люди, що були під ту пору в церкві, кинулись ратувати нещасливого і ледви по півтора години удало ся его привести знову до житя. Показало ся опісля, що вино, котрого той сьвященик уживав до Служби божої, було затроєне одною із найсильнїйших отруй, циянкалїм, і що тої отруї всипав хтось до вина, щоби о. Стрнада позбавити житя, бо не лиш вино в чашї, але все вино, що той сьвященик мав ще дома, а котре було призначене до церковного ужитку, було затроєне тою самою отруєю.

— **Двайцять лїт в печері.** З Берна на Мораві доносять, що онегди привезено до тамошного шпиталя 56-лїтного зарібника Андрія Кривого з Немоян, котрий окалїчив на ногу. При сїй нагоді показало ся, що той чоловік обібрав собі на домівку печеру між скалами, в котрій жив самотно як лїто так і зима хоч би й серед найбільшої студени через цїлих 20 лїт.

— **„В теплій постели".** В середу по полудни около пятої години побачило кількох людий у Відни, що переходили попри вотивну церков неаби яке диво. Якийсь чоловік, очевидно добре пяний, зайшов в корчі в городци коло тої церкви, розібрав ся там аж до сорочки, положив ся і таки зараз заснув. Люди, що

жидаючій поставі, т. є. з одною ніжкою наперед а другою взад висуненою і з неруханими крильцями, завис як найблизше до дверий, котрими они вийшли і мали повернути.

Досить дивна річ, що мимо такого ясного і власним зізнанем виновника скріпленого факту злочиньства — нарада присяжних тревала дуже довго, що Хохлик знудив ся і почав позівати. Отже не зміняючи вижидаючої постави, в якій висів у повітрі над замкненими дверми, розглядав ся довкола і частенько зазирав на обжалованого.

А обжалований плакав. Від пори, як увійшов за тої лави, перебував уже четвертий психічний стан. Ся нечувана вражливість була одним доказом більше его незмірно малого цивілізованя, котре на своїх висших степенях витворює, як звістно, перевагу рефлексиї над вражінями і велику постійність чувств.

З першу величавий і саме против него звернений апарат так єму був заімпонував, що не міг навіть вимовити голосно і виразно свого назвиска і титулів; потім коли в палатї змалювали перед ним образ его злочину і наслїдків, почув жаль і гримав ся кулаком у груди; опісля розказуючи, які витерпів знущаня і болї оскаженїв і кричав; тепер — плакав. Він знав, що одні двері сего чистилища ведуть до пекла, а другі на землю і видко дуже лякав ся перших, а бажав других, бо хлипав глубоко, закриваючи очи рукавом сїрачини.

— — — — — — — —

Дзвінок. Нарада присяжних закінчила ся.

— Суд надходить! — лунає по палатї грімкий голос возьного. Публика стає ся мовчазним муром.

Двоє противлежних дверий розтворює ся широко, одними входять судиї в золотих гафтах і стають за довгим столом, другими входять присяжні.

Меценас увійшов перший з білим аркушом паперу у руцї. Хохлик цїлий задрожав з радости і вже сидів на стоючім чубку его сивого волоса. За провідником ішли иньші, по двох, по трох, четверо пригорблених мужицких плечий в баранячих кожухах замикають похід. Помалу дійшли кільканайцять кроків, вступили на филї червоного сукна і станули перед столом, звернені профілем до судиїв в золотих гафтах. Публика бачить їх також з профілю і дожидає. А дожидаючи бачить, що аркуш паперу в руках меценаса трохи дрожить, в окулярах консиляра танцює яких сто тисяч іскр, у шляхтича і артиста страшно бурене волосе, ніс обивателя майже дотикає ся скривлених губ. А всї загалом виглядають жалісно... Однак меценас, трохи виріжнений, зберігає з привички найбільше певний себе вигляд; аркуш паперу підносить перед очи і досить голосно, так, щоби було чути в цїлій палатї, читає виписане в нїм питанє:

— Чи обжалований винен в такім а такім злочинї, сповненім тогди а тогди? Тут мав наступити засуд; одно слово нїчо більше лише одно слово! Чому ж не вимовить его меценас? Чи се омана змислом? Адже він поблїд а рука з папером тяжко опала в долину. Та се нїчо! Він загально звістний і з енерґії і справности в публичних справах, отже хочби підляг хвилевому ослабленю, то подоліє его і мовчить обовязок. Розуміє ся, він піднїс аркуш паперу знов до очий і диво дивне! — поблїд ще більше, приближає аркуш паперу до очий ще більше, неначе осліп і мовчить наче онїмів. Судиї в золотих гафтах ждуть, публика жде, віддихи, котрих тут так богато, не роблять нїякого шелесту, лямпи горять тихо. В палатї панує така тишина, що чути в горі легке поскрипуванє вентилятора, а на лаві обжалованих — приглушене рукавом сїрака хлипанє. Видко також крізь одно вікно зьвізду, що далеко і високо сьвітить на темнім небі.

Наконець провідник присяжних підніс голову і з дуже поблїдлим чолом вимовив голосно:

— Винен!

Тогди Хохлик в пароксизмі потїхи зняв ся з над его голови під саму повалу і розколисаний в ряснім сияєві, кинув на цїлу палату питанє:

— Хто?

1)

УСЬМІШКА ДОЛЇ.

(З польского — Гайоти.)

Захід сонця недалекий; вчасний ще захід погідного, мартового дня. Зима сего року була виїмково суха, безсніжна, тому, хоч в полудне сонце добре вже пригріває, весняних розтопів майже що нема.

Навіть у славнім із свого болота місточку *** калужі на мощенім колись ринку і на немощених нїколи уличках змалїли так дуже, що місцеві безроги, привиклі від давна розкішно вилягати ся на їх пухкім, легко хлюпотячім лонї, уважають то родом замаху на свої свинячі привилеї.

В наслїдок того певне суть они незвичайно роздратовані, а знов певне в наслїдок того місточко одного хорошого дня має о чім говорити, а постійний дописуватель з ґуберніяльного міста, що держить палець також і на живчику повітових подій, має о чім писати до часописий, бо якийсь кабан заїдає якусь дитину в колисцї, полишену без догляду материю, що пішла до сусїдки позичити дїжки і забавила там трохи довше на балаканцї.

Постійний дописуватель розводить ся широко над одичінем обичаїв безрог, але не натякує нї словом про недостачу охорони в місточ-

то видїли, закликали поліцияна, але той на дармо старав ся наклонити того чоловіка, щоби він убрав ся; він не хотїв ніяк того зробити і казав, що лежить у себе дома в теплій постели і не зробив нїчого, щоби єго арештовано. Коло пяниці зробило ся зараз величезне збіговиско і остаточно відведено єго з великою парадою до комісарияту поліциї.

— Замерзла в домовинї. З Еденбурґа на Угорщині доносять про таку сумну пригоду, яка стала ся в сусіднім Візельбурґу. Вісімнайцятьлїтна донька одної із найперших тамошних родин, і красавиця, яких рідко, вернувши домів, сказала, що їй зробило ся не добре, а родичі зараз єї розібрали і поклали до ліжка. Дівчина стратила за хвильку притомність, а прикликаний лікар сказав, що она вже померла. Нещасливу поклали в домовину і зложили в неопалюваній комнаті. На другий день прийшли дві черниці, щоби помершу нарядити і уложити на катафальку, і при тій нагоді переконали ся, що тїло ще не закостїло. Завізваний лікар поліцийний орік тоді, що дївчина, коли єї зложено в домовину, ще жила, але полишена в студеній комнаті, замерзла. В справі сій розведено судове слїдство.

— Переписка. М. Х. в Там.: Урядники і слуги державні старого типу, котрі не дослужили ся емеритури і длятого свого часу дістали лиш одноразову відправу, не мають очевидно нїякого права домагати ся тепер якогось підвисшення тої відправи. позаяк закон, о котрім ми згадували, постановляє лиш, що має бути підвисш на вислуженина, котру тепер ще хтось дістав, а не тота відправа, яку хтось колись дістав. Пробуйте лише, чи не далось би що узискати в дорозї ласки.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: З огляду на збільшене руху особового підчас зближаючих ся Сьвят різдвяних і в цїли уможливлення догіднійшої їзди II. Т. подорожним, переходити будуть дня 22. і 23. с. м. поміж Львовом а Краковом надзвичайні поїзди особові, а то: Дня 22. і 23. с. м. поїзд поспішний ч. 8, відходячий зі Львова о год. 2, мін. 30 по пол. а приходячий до Кракова о годинї 9, мін. 25 вечером; дня 22 с. м. поїзд особовий ч. 17/II, відходячий з Кракова о годинї 9, мін. 55 вечером, а приходячий до Львова дня 23 с. м. о год. 7, мін. 55 рано. — Поїзд поспішний ч. 8 задержить ся в стациях: Городку, Суд. Вишни, Мостисках, Перемишли, Ярославі, Пшеворску, Ланцутї, Ряшеві, Сендишеві, Ропчицях, Дембици, Тарнові, Солотвині, Бохни і Подгужу-Плашові; а поїзд особовий ч. 17/II на всїх стациях і пристанках, з виімкою Волї жендзіньскої і Родатич. — Поїзд поспішний ч. 8 лучить ся в Кракові з поїздом поспішним зелїзниці північної ч. 4 до Відня. — Часи приїзду і відїзду поїздів, подані суть після годинника середно-европейского.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 12 грудня. Президент угорского кабінету Сель розпочав переговори з провідниками партиї независимих, котрі впевнили єго, що то сторонництво готове залишити обструкцию і ухвалити буджетову провізорию, коли правительство возьме назад предложене закона о побільшеню континґенту рекрутів.

Медиолян 12 грудня. Вибух тут загальний страйк трамваєвої служби.

Берлин 12 грудня. На вчерашнім засїданю парляменту принято цїлу митову тарифу 184 голосами против 136.

Берлин 12 грудня. Надійшла сюди вість, що забрані Венецуельцям воєнні кораблї затопила німецко-анґлійс ка фльота. Залога вирату вала ся.

ку, — бо впрочім на що би то придало ся — а хочби про балакливість і необачність місцевих женщин.

Але що-до болота, то й пан Мечинець робить в души замітку, що ще нїколи з такою малою розмірно шкодою для обуви не відбував в тій порі року своїх щоденних проходів.

А пан Мечинець, то повага на тім поли, бо від десятьох лїт, то єсть, від коли переніс ся з Варшави до місточка, можна єго бачити кождого дня, о скілько слота або метіль не перешкаджають, як іде найпершою і найдовшою з тутешних улиць, що веде просто з ринку на почтовий гостинець і поля. — Знатоки кажуть, що о скілько місточко стане колись другою Варшавою, то ту улицю жде будучність другої Маршалковскої, і що нема сьвітлїйшого інтересу для капіталїстів, як купно площ на єї повній золотих обітниць териториї.

Однако доси має она лише чотири одноповерхові каменицї, помальовані кожда на иншу з основних красок сонішного сьвітла; крім того розложили ся з обох єї сторін деревляні, партерові домки, з стїнами переважно дуже рожевими та з бурими і синими віконницями. Виглядає то незвичайно ярко і оку любителя красок, не стілько гармонійних скілько сильних, може справляти дійстне вдоволене.

Деякі домки мають також по обох сторонах своїх завсїгди отвертих сїний вузкі смуги опаркаменого ґрунту, над котрими з весною розливає ся запах бозів, резеди і рож, а пізнійше колишуть ся мальви і соняшники, тепер же сторчить наге і сумне галузє.

Пан Мечинець любує ся завсїгди тими пахощами і видом тих цьвітучих корчів. які пригадують єму, що на сьвітї суть огороди, але ще більшу розкіш подає єму широкий виднх піль і далекий вид рівнини, коли раз опинить ся на гостинци.

Впрочім єму тут всьо миле, бо нїгде, навіть у власнім мешканю, не чує ся таким цїлковитим паном положеня, як на тім гостинци. За мешкане платить — і кождого першого, складаючи властителеви цїлі чотири рублї, мусить собі пригадати, що то чейже чужий кут, найнятий, а тут — коли би єму навіть нотарияльним актом віддано на вічне посїдане той гостинець і всьо, що єго окружає — то що иншого робив би з ним?

Так само ходив би по нім, як ходить зимою в кальошах, лїтом в самих чоботах, так само глядів би на поля, то снїгом, то збіжем вкриті, котрих не обсївав би, на луки, то чорні і повні мраки, то зелені і пахучі, котрих не косив би, па мріючі часом голубо, а часом синьо, а часом знов бруняво або сіро смуги далеких лїсів, котрих не витинав би, на кождого дня инші заходи сонця. В який же иньший спосіб могло би то всьо належати до него, як належить нинї — в який инший спосіб міг би з того ужиткувати, тим богатити ся і тїшити ся він — пан Мечинець?

А до того той гостинець має ще одну приману... Якої пів милї за місточком іде від него в бік на ліво вузка, колова доріжка, іде серед лук і піль, вдирає ся на малі греблї, губить ся в глубоких пісках, западає в зеленї нутра зрубів і знов виринає на луки, знов потапає в пісках...

Пан Мечинець знає, що ідучи тою доріжкою, зайшов би за яких кілька годин до Мечок, але колиб єму навіть і сил стало, нїколи не зробив би того. Бо й пощо? — Мечок не бачив від дванайцятьох лїт, то єсть від часу, коли переніс ся з того рідного села до Варшави. Нїхто там єго не пізнав би; перший стрічний пес пробовав би укусити єго.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

Зі Львова

поспіш.	особ.	відходять
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	" Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	" Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	" Підволочиск з Підзамча
5·30		" Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	" " Відня, Хирова, Стружи
	9·00	" Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	" Янова
	9·25	" Підволочиск з гол. двірця
	10·35	" Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	" Белзця, Рави, Любачева
	11·25	" Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		" Підволочиск з гол. двірця
2·08		" " " Підзамча
	2·15	" Брухович від 7/5 до 19/9 в недїлї і сьвята
2·40		" Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		" Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	" Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	" Янова від 1/6 до 15/9.
	3·20	" Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·25	" Брухович " " " "
	3·30	" Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		" Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	" Брухович від 7/5 до 19/9.
	6·25	" Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	" Кракова, Відня, Борна, Варшави з Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·30	" Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	" Лавочного Мукачa, Хирова
	7.25	" Сокаля, Рави рускої
	7·10	" Тернополя з гол. двірця
	7·33	" " " Підзамча
	10·05	" Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	" Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	" Кракова, Відня, Івонича
	11·10	" Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	" Грималова з Підзамча

До Львова

поспіш.	особ.	приходять
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	" Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	" Брухович від 7/5 до 19/9.
	7·10	" Зимноводи " " " "
	7·45	" Янова (головний дворець)
	8·10	" Лавочного " "
	8·00	" Тернополя на Підзамче
	7·40	" " " гол. дворець
	8·15	" Сокаля, Рави рускої
	8·50	" Кракова, Відня, Орлова
	10·25	" Ярослава, Любачева
	11·15	" Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	" Янова на гол. дворець
1·35		" Кракова, Відня
1·45		" Іцкан, Станиславова
2·20		" Підволочиск на Підзамче
	4·40	" Стрия, Самбора, Борислава
2·35		" Підволочиск на гол. дворець
	5·10	" " " Підзамче
	5·35	" " " гол. дворець
	6·00	" Сокаля
	5·50	" Кракова
5·40		" Черновець
	3·14	" Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		" Черновець, Букарешту
2·31		" Кракова, Відня, Орлова
	3·12	" Підволочиск на Підзамче
	3·35	" " " гол. дворець
	6·20	" Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	" Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	" Брухович від 7/5 до 30/6 і від 19/8 до 19/9.
	8·50	" Брухович від 1/7 до 18/8 що день
8·40		" Кракова, Відня, Любачева
	9·30	" Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	" Кракова, Відня, Пешту, Симона
	9·20	" Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	" Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	" " на гол. дворець
	10·50	" Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иниші, тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).